

Ágh István

Jóslat a kézre

*Most is úgy nézem kezemet hanyatt fekvő,
miként valaha magamat fölfedeztem,
nem emlékszem, csak találgatom utólag,
mit éreztem a látványra vonatkozóan,
hisz akkor még csak figyeltem, nem beszéltem,
akármi került mozgó kezem ügyébe,
mit elkaptam a közeli távolságból,
nem jelenthetett virgácsot, sem virágot,
csak játszadoztam árnyékom tündérével
bölcsum aljáról kirepülésre készen.*

*Az volt kezdete, ez pedig már a vége
az önmagammal való ismerkedésnek,
sárból teremtett alakomra gondolva
nézek erre az egyszeri objektumra,
áramszedője reménynek, szerelemnek,
amit kitapint működő érzékszervem,
ha ez az elnyúlt esetleges jelenlét
teljesítette küldetlen küldetését,
az ujjamban gyűlt méreg fölszívárog,
és egyesül a szívoemben a halállal.*

*Végiggondolom, utána még mi várhat
porhüvelyemnek kiürült salakjára,
ha a lélek is halandó, mint az élet,
befejezhetem pályám egy temetéssel,
koporsóban, hogy ne lássák a fölbomlást,
miként rombolnak rémképpé a mikrobák,
amit meg lehet hamvasztással előzni,
van, mi a végső nyughelyet is kitörli,
ahogy permetté változott ismerősöm,
akár egy kerti locsolókészülékből.*

*Borzaszt hatalmas átélő képességem,
előre s hátra váltok milliárd évet,*

s oly nevetséges, mikor egy pillanatnyi
sóhaj próbálna halhatatlan maradni,
mikor a kezem azzá lesz, amiből lett,
oly büntetéssel, mely már maga is büntett,
amiből lettem, amivé leszek ismét,
preszoláris por, szilikát, szén, jégszemcsék,
krumpli formájú sziklában sűrűsödve
kering egyszeri mivoltom kihűlt üszke.

Alkonyi áttűnések

Egyik alkony, mint a másik!
vihar és ember utáni
tisztá égbolt
alatt párolog a Rétdomb,

dől erős gabonaillat,
fűszeres föld, édes harmat,
ázott kéreg
kiárad, mint a Szentlélek,

diáksapkámhoz mezítláb
térdelve szedem a gombát,
áttűnőben
annyi éven, már időtlen,

múltával a nagy viharnak
csodaszarvast láttam hajdan,
napsütötte
pázsit fénylett körülötte,

már csak a turul hiányzott,
elzúgott egy lökhajtásos
repülőgép,
s ezüst csikban húzta füstjét,

ugyanaz a nyári alkony
húzódik a horizonton,
pedig másik
játszik fölvoant vitorláin,

*a Ság tetőtlen gerincén,
mint emeletráépítés,
úgy rakódnak
felhők felhőkarcolónak,*

*káprázatos gyöngyragylóhéj
opál távlatokra nyílt rés,
sugarától
ég a ház és ég a város,*

*vajon hányszor nézhetem még
a mennyország földi tükrét,
vagy a szépség
is már végkielégítés?*

*hogy majd alkonyattá válva
ragyogjak az éjszakában,
mint a mélybe
hulló nappal fönti fénye.*